לח א מיי׳ פ״ג מהלי טוען הלי יא סמג עשין

לה טוש"ע חו"מ סי פח

סטיף יד: סטיף יד: למבג מיי׳ שם הל״

עובר ב ג מייי שם הייה טובריע שם פעיף ג: בו ד מייי שם פייא הלי ג פמג שם טור שוייע חו"מ פיי פו פעיף א: מו"ה מייי שם פ"ב הולכה יב פמג שם

טוש"ע חו"מ סי׳ לב

מיד: מ"ד: מב ו מיי שם פ"ז הלי ה ופי"א מהלי מלוה הל"א סמג שם טוש"ע

חו"מ סי עט סעיף י:

רבינו חננאל

באחד מהן או שהודה במקצת קרקעות פטור

הודה במקצת כלים חייב

היא. הא כלים וכלים

דומיא דכלים וקרקעות חייב. ודחינן לה ואסיקנא

לה ומאי קמ"ל זוקקין תנינא בתחלת מסכת

קדושין. ואמרינן הכא

בטוענו כלים וקרקעות עיקרו. והתם בקדושין אגב גררא נסבה ותנא

זוקקין. ר' חייא כר אבא א"ר יוחנן טענו חטים ושעורין והודה לו באחד

מהז פטור. איתיביה ר׳

מחן פטחו. איניביח יו אבא בר ממל טענו שור והודה לו בשה פטור.

טענו שור ושה וחמור והודה לו באחד מהן חייב. ודחה הא רבן

גמליאל היא. ואקשינן עליה אי רבן גמליאל

אפילו טענו בשור והודה

לו בשה ליחייב. אמאי

תני רישא פטור. ומשני הא מני אדמון היא

דתלמוד ערוך הוא בפי ר' יוחנן אדמון היא מפורשין בסוף כתובות

בהטועז חברו כדי שמז בהטוען חברו כרי שמן והודה לו בקנקנים אדמון אומר הואיל והודה ממין

הטענה ישבע. יש לומר הא שינויא דר׳ חייא דאמר משמיה דר׳ יוחנן

הא מני אדמוז היא

הכי ולא סמכינן עליה ור׳ יצחק פליג עליה.

טענו חטים וקדם והודה

לו בשעורין אם כמערים

יטעון עליו חייב: אם על שלא יטעון עליו חייב: אם

במתכוין פטור. פירוש כגון ל) שהנתבע אינו

טוען שנושה בו שעורין.

ועוד אמר טענו שני מחטין והודה לו באחת מהן חייב לכך יצאו כלים

למה שהן. ומסתברא כשמואל דהא ר' יצחק אמר וכן אמר ר' יוחנן.

ירב פפא דהוא בתרא

אמר חדא כרב דכפירת טענה שתי כסף וקיימא

לז כותיה דרב בהא.

חטין ושעורין והודה לו

באחד מהן חייב וקיימא לן כותיה. והא דדחי ר' חייא ואמר תלמוד

ערוך בפי ר' יוחנן הא מני אדמון היא. ר' חייא הוא דאמר הכי להעמיד

דבריו ולא סמכינן עליה. דכל כי האי גונא שינויא הוא ולא דחי׳ הלכתא

מפורשת בשינויא: מתני מנה לי בידך אין לך בידי כלום פטור. אמר

ל) ב"מ ד: ק: קדושין כו., ב) [כתובות קח:], ג) [שבת

נג. וש"נו. ד) שתים מחטיו.

כל"ל רש"ל [דפוס ראשון], ל"ל רש"ל [דפוס ראשון], ל"ל ב"מ ה. ו., ו) ב"ק קה:

ב"מ ה:, 1) [קידושין מו.], ס [בעירובין מו:], ט [בכתובות יג.], י) [לקמן

מב:ז, ל) ווע"ע מוכ

כתובות יח. ותוס' גיטין נא:

ד"ה מפני מה וכו"].

ומיגו דמשתבע אקנקנים משתבע נמי על שמן מחמת גלגול וי"ל דמשום רבנן הוא דאלטריך לאסוקי דאיירי שהודה במקלת קנקנים ואפ״ה פטרי רבנן משום דלא תקשי ליה ממילתייהו דרבנן כדקאמר מעיקרא טעמא דאין בלשון הזה לשון קנקנים הא יש בלשון הזה לשון קנקנים חייב אבל אדמון לעולם מחייב אפי׳ הודה בכל הקנקנים דבתרתי פליגי בטענו חטין ושעורין והודה לו באחד מהן וביש בלשון הזה לשון קנקנים ודייק לה מדלא קתני במתניתין פלוגתייהו בחטין ושעורין או בשור ושה ונקט כדי (א) יין וכדי שמן משמע דפליגי ביש בלשון הזה לשון קנקנים ומדקאמר נמי ר"ג רואה אני את דברי אדמון ואי דוקא בטענו חטין ושעורין והודה לו באחד מהן פליגי מאי רואה אני את דברי אדמון הא אפי׳ בטענו חטין והודה לו בשעורין מחייב ופליגי נמי בטענו חטין ושעורין והודה לו באחד מהם דאי ביש בלשון הזה לשון קנקנים דוקח פליגי הוה להו לרבנן למימר בהדיח חין בלשון הזה לשון קנקנים ואדמון מחייב במודה בכל הקנקנים מדלא נקט במתניתין והודה לו מקלת קנקנים אלא נקט בקנקנים דמשמע בכולהו ולא מוקי לה במקלת קנקנים אלא משום רבנן דלא משתמע מילחייהו

הזה לשון קנקנים: רחרא בשמואל. וכן הלכה ואע"ג דקי"לה כרבי יוחנן לגבי

דאמרי׳ בפירקין י מפני

מה אמרה תורה מודה מקצת הטענה אע"ג דכופר הכל נמי משתמיט מ"מ אין לו כל כך פנים לכפור הכל כמו לכפור במקצת וליכא מיגוי:

(דף ו. ושם) דייק אלא הא דאמר רב נחמן משביעין אותו שבועת היסת (דרבנן) נימא מגו דחשיד אממונא חשיד נמי אשבועתא אמאי לא משני דאשתמוטי קא משתמיט כדמשני אהתם דלעיל וי"ל משום דפריך בהדי הך פירכי טובא ותו הא דתני רבי

קמא (כ) דב"מ (דף ה:)

הודה במקצת קרקע פמור. אנטריך דלא תיתא טעתא דפטור לימוד ערוך הוא בפיו של רבי יוחנן הא מני אדמון היא. תימה

בתרא דכתובות (דף קח:) דמסיק לאדמון יש בלשון הזה לשון קנקנים דאין בלשון הזה לשון קנקנים אלא בכה"ג וה"ק אין ההודאה ממין הטענה דלא מיבעיא במודה בכל הקנקנים דפטרי דהא אפי׳ יש בלשון הזה לשון קנקנים נמי פטור אלא אפילו הודה במקלת קנקנים נמי פטור דאין בלשון

שמואל חדא דלרבי יוחנן נמי חייב אליבא דחד אמורא ועוד דקי"לש כרב נחמן בדיני ועוד דרב פפא דהוא

בתרא סבירא ליה כשמואל וכן פר"ח בשמעתין וכן עיקר ולא כמו שפסק ר"ח בכתובות (דף קח:) כרבי חייא בר אבא:

אדרבה אין אדם מעיז כו'. וא״ת

ישבע חזקה אין אדם מעיז כו' וי"ל

אשתמומי הוא דקמשתמים. תימה דבפ"ק דב"מ

חייא כו׳ דלא מני לשנויי הכי: בפקדון פסוד דעדות. בפרק

הודה במקלת קרקעות פטור. שאין נשבעין על הקרקעות כדילפינן לקמן ברישא משום להוי כטענו חטים והודה לו בשעורים: בפירקין (דף מב:) ואף הודאתן אינה מביאה לידי שבועה: הודה במקצת כלים חייב. שבועה אף על הקרקעות ע"י גלגול דשבועה מקלת כלים: דר׳ חיים בר אבה גופיה מוקי מילתה דהדמון כוותיה בפ׳ הה כלים וכלים דומיה דכלים וקרקעום. כלומר משני מינין והודה בחחד וכפר באחד חייב: זוקקין. הכלים זוקקין

הגהות הב"ח (h) תום' ד"ה לימוד וכו'ונקט כדי שמן משמע כל"ל ומיבו" כדי יין נמחק:
(3) ד"ה בפקדון וכו"
בפ"ק דב"מ. נ"ב עי" בב"ק דף קה ע"ב בפרש"י דלא משמע הכי כמ"ש התוס' כאן:

מוסף רש"י הודה במקצת קרקעות פטור. משנועה דאורייתא לא על הקרקעות ולא על הכלים, שאין הודאת הכנים, שחין החשת קרקעות מביאה לידי שבועה, שאין דין שבועה נקרקעות (לאנון במקצת כלים. דאיכא כלים. הודאה וכפירה בלאו קרקעות, חייב. לישבע אף על הקרקעות על ידי גלגול שבועה, דילפיטן לה בפ"ק דקדושין (סו:) מקראי (שם). זוקקין. גוררין (שם) המטלטלין זוקקין את הקרקעות לישבע ע"י גלגול (ב"מ ד: ק:) האי זוקקין אנכסים קאי שאין להם אחריות, ולא אבית דין , (קדושין כו.)**. ומשביעין** אותו. לשלינו מודה צמקלת (ב"מ ו.) שבועת שבועה שהסיתו ייטונ. עפועה שהקתו חכמים לכך להסיתו להודות שם ה.). הכופר במלוה. ולא נשבע ובאו עדים, כשר לעדות. דמלוה להולאה ניתנה ואינה עכשיו בידו ורולה לדחותו עד שתשיג ידו (ב"ק קה:) אלמא לאו דעתיה למיגוליה דנימה אל תשת עד חמם אלא לאשתמוטי עביד (ב״ ה:). בפקדון פסול לעדות. דמאי אשתמוטי איכא הרי לא ניתן להולאה ובעין הוא ואם אבד יטעון ויפטר מוקמינן לה בריש שנים אוחזין כגון דאמרי סהדי דההיא שעתא דכפר ליה נקיט בידיה, ומפסיל אע"ג דלא אשתבע דאי באשתבע מה לי מלוה מה לי פקדון ב"ק קו.). מנה לי בידך אמר לו הן. ונפני עדים יאמר להם אתם עדי (לקמן מה.). נתתיו לך פטור. מלשלם ומשבועה דאורייתא

רבינו חננאל (המשך) חזקה אין אדם תובע אלא אם כן יש לו. אדרבה כו׳ בעדות. בפקדון לעדות. רב חביבא מתני לעדות. רב חביבא מתני להא דרב נחמן אסיפא מנה לי בידך א"ל הן למחר א"ל תנהו לי נתתיו לך פטור. אין לך בידי חייב. מאן דמתני לה דרב נחמן ארישא כ״ש אסיפא. אבל מאן

את הקרקעות לשבועה: מנינא. הודה במקצת קרקעות פטור במקצת כלים במסכת קדושין [כו.] נכסים שאין להם חייב מעמא דכלים וקרקעות דקרקע לאו בת שבועה היא הא כלים וכלים דומיא אחריות זוקקין את הנכסים שיש להן חחריות לישבע עליהן: הכח עיקר. דכולה מסכת בהלכות שבועה: וההיא. דקדושין: אגב גררא נסבה. איידי דתנא התם נכסים שאין להם אחריות נקנין עם נכסים שיש להם אחריות בכסף בלא משיכה תני בהדייהו שאף הם זוקקין את הנכסים שיש להם אחריות לשבועה: אדמון היא. דבעי הודאה ממין הטענה ומיהו היכא דטענו שנים והודה לו באחד מהם חייב והא דאדמון במתני׳ היא מיהו הכא במסכת שבועות לא מפרשין בגמרא במאי פליגי אבל בפרק בתרא דכתובות (דף קח:) מפרשינן דבהכי פליגי: טענו חטין וקדם והודה בשעורין. מי שהיה לו לטעון על חבירו חטין ושעורין וטענו חטין ולא הספיק לטענו שעורין עד שקדם זה ואמר חטין אין לך בידי אבל שעורין יש לך בידי: אם כמערים. אם נראה לב"ד שקפן להודות כדי שלא יטעננו זה שעורין ויתחייב לו שבועה בהודאת שעורים חייב לו שבועה אם אמר לו זה שניהם יש לי בידך: ואם במתכוין. להשיב לו על טענתו של חטין ולא כקופן פטור: לפיכך יצאו כלים. ליכתב בפירוש: למה שהן. להתחייב עליהם בכל שהן דהוה ליה למכתב (שמות כב) כי יתן איש אל רעהו כספים לשמור וחנא אמינא מה כספים שנים ודבר חשוב אף כל שנים ודבר חשוב אלא כתב כלים לומר דהוי דבר חשוב ולא בעינן שווייהן שתי כסף: וכפר בפרוטה פטור. כדמפרש ואזיל כרב דאמר כפירה שתי כסף בעינן: לפר בלנים. ואפילו כל דהו כדאמרינן לכך יצאו כלים למה שהן ואי משום הודאה ממין הכפירה בהא סבירא ליה כשמואל דאמר טענו בחטין ושעורין והודה לו באחד מהן חייב: היסת. לשון שומא ששמו חכמים עליו שבועה כמו (שמואל א כו) אם ה' הסיתך בי: אין אדם מעיו פניו [כו']: סדע. דחמרינן חשתמוטי חשתמיט: הכופר במלוה. ובאו עדים והוא לא נשבע כשר לעדות ולא אמרן חשיד אממונא הוא אלא אשתמוטי קמשתמיט ליה משום דמלוה להולאה ניתנה " ואין עכשיו בידו במה לפרוע: נפקדון פסול לעדות. ואפילו לא נשבע דמשעה דכפר איחשיד ליה אממונא ובב"מ בפ"ק (דף ה:) מוקמי' ליה בדאתו סהדי דההיא שעתא הוה בידיה דליכא למימר אירכס ליה ומשתמיט עד דבחיש ומשכח ליה: מחני אסיפא. להא דרב נחמן: כ"ש אסיפא. דהא אודי ליה עליו ואיכא דררא דממונא:

דכלים וקרקעות חייב הוא הדין דאפי' כלים וכלים נמי פטור והא דקתני כלים וקרקעות קמ"ל דכי הודה במקצת כלים חייב אף על הקרקעות מאי קמ"ל זוקקין תנינא *זוקקין את הנכסים שיש להן אחריות לישבע עליהן הא עיקר ההיא אגב גררא נסבה יור' חייא בר אבא אמר ר' יוחגן מענו חמין ושעורין והודה לו באחת מהן פטור והאמר ר' יצחק יישר וכן אמר רבי יוחנן אמוראי נינהו אליבא דר' יוחנן ת"ש מענו חמין והודה לו בשעורין פטור ורבן גמליאל מחייב מעמא דמענו חמין והודה לו בשעורין הא חטין ושעורין והודה לו באחד מהן חייב ה"ה דאפילו חמין ושעורין גמי פמור והאי דקתני הכי להודיעך כחו דרבן גמליאל ת"ש טענו כלים וקרקעות והודה בכלים וכפר בקרקעות בקרקעות וכפר בכלים פמור הודה במקצת קרקע פמור במקצת כלים חייב מעמא דכלים וְקרקעוֹתְ דקרקע לאו בת שבועה היא הא כלים וכלים דומיא דכלים וקרקעות חייב ה"ה דאפילו כלים וכלים נמי פטור והא קמשמע לן דהודה במקצת כלים חייב אף על הקרקעות מאי קמ"ל זוקקין תנינא זוקקין את הנכסים שיש להן אחריות לישבע עליהן הא עיקר ההיא אגב גררא נסבה איתיביה ר' אבא בר ממל לר' חייא בר אבא טענו שור והודה לו בשה שה והודה לו בשור פמור מענו בשור ושה והודה לו באחד מהן חייב א"ל הא מני רבן גמליאל היא אי רבן גמליאל אפילו רישא נמי אלא הא מני אדמון היא ולא דחויי מדחינא לך אלא תלמוד ערוך הוא בפיו של ר' יוחנן הא מני אדמון היא אמר רב ענן אמר שמואל "מענו חטין וקדם והודה לו בשעורין אם כמערים חייב אם במתכוין פמור ואמר רב ענן אמר שמואל ימענו ישתי מחמין והודה לו באחת מהן חייב לפיכך יצאו כלים למה שהן אמר רב פפא ישענו כלים ופרושה והודה בכלים וכפר בפרומה פמור הודה בפרומה וכפר בכלים חייב חדא כרב וחדא כשמואל חדא כרב דאמר כפירת מענה שתי כסף חדא כשמואל דאמר מענו חמין ושעורין והודה לו באחת מהן חייב: מנה לי בידך אין לך בידי פמור: אמר רב נחמן סּרומשביעין אותו שבועת היסת מאי מעמא חזקה אין אדם תובע אלא אם כן יש לו עליו אדרבה חזקה אין אדם מעיז פניו בפני בעל חובו אשתמומי הוא דקא משתמים ליה סבר עד דהוה לי ופרענא ליה תדע דאמר רב אידי בר אבין אמר רב חסדא ייהכופר במלוה כשר

לעדות בפקדון פסול לעדות רב חביבא מתני אסיפא מנה לי בידך אמר לו הן למחר אמר לו תנהו לי נתתיו לך פטור ואמר רב נחמן ימשביעין אותו שבועת היסת מאן דמתני ארישא כל שכן אסיפא

מוקי לה דנקיט ליה בידיה ובמלוה אפילו נקיט ליה בידיה זוזי כשר דמלוה להולאה ניתנה והוא שמא לריך למעות:

רב נחמן ומשביעין אותו שבועת היסת. מאי טעמא א) אולי נ"ל שהתובע.